

JOUURJA

JOUURJA

KERTOMUS JEESUKSEN SYNTYMÄSTÄ

Steinhäusen'in mukaan

SUOMEKSI MUODOSTELLUT

SIMO KORPELA

KAUNISTETTU 54 KUVALLA JA KORISTEKIRJAIMELLA

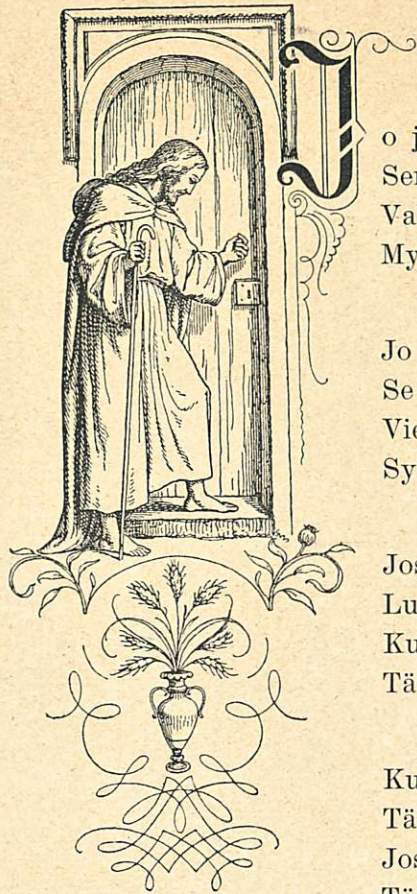

RAUMALLA
RAUMAN KIRJAPAINO-OSAKEYHTIÖN KUSTANTAMA

Suomeksi muodosteltaessa on vapaasti seurattu H. Steinhausenin saksalaista alkutekstiä ja M. Agerskovin tanskalaista muodostelua. Yksitoikkoisuuden välttämiseksi on kuitenkin runot pantu erilaisille runomitoille ja toisia on tehty aivan uudestaankin. Kuvat ovat W. Steinhausenin tekemät.

SISÄLLYSLUETTELO

	Sivu
Johdanto	4
Enkelin ilmestys Maarialle	5
Keisarin käsky	7
Matka Betlehemiin	9
Asunto Betlehemissä	11
Kristuksen syntymä	13
Paimenet laitumella	15
Enkelien ilmestys paimenille	17
Paimenet rientävät Betlehemiin	19
Paimenten rukous	21
Paimenten ilosanoma	23
Tietäjät ja tähti	25
Tietäjät Jerusalemissa	27
Tietäjät matkalla Betlehemiin	29
Tietäjain rukous	31
Seimen luokse	33
Jälkeen veronlaskemuksen	35
Joosefin uni	37
Pako Egyptiin	39
Koraali-sävelmä runoon Jeesuksen syntyminen	40

o joulun saimme siunatun,
Sen tieltä väistyy murheet pois.
Valmistu, sydän, että sun
Myös valistaa sen valo vois!

Jo muinoin koitti valo tuo,
Se omiansa etsi niin.
Viel' yhtä kirkkaan loisteen luo
Sytyttäin rauhaa sydämiin.

Jos murheen alla syömmes lyö,
Luo silmäs tuohon valohon!
Kun uhkaa epäily ja yö,
Tää valo yössä oppaas on!

Kun haavat polttaa sydämmen,
Tää lääke sielun terveeks saa.
Jos synnin orjaks joutuu ken,
Tää pelastaa, tää vapahtaa.

Sä valo armas jouluyön,
Jost' enkelitkin riemuitsi,
Luo maahan vaivan, puutteen, työn
Meillekin sulosäteesi!

Ett' autuus koittais sieluhun,
Kiitosta suu ja sydän sois:
Jo joulun saimme siunatun,
Sen tieltä väistyy murheet pois.

Enkelin ilmestys Maarialle.

Gaabriel, Herran enkeli
Käy Natzareettiin vieraaksi.
Oi ken niin suuren vieraan sai?
Sai kansan ylimmäiset kai!
Ei ei; sai neitsyt hurskas vaan
Jok' armoon pääsi suurimpaan,
Mink' ihmislaps saa koskaan
Rakkaalta Herraltaan.

Hän arvoltaan, tää neitonen,
On halpa vain ja alhainen.
Sukua suurta kuitenkin:
Kuningasverta Daavidin,
Ja jalo, puhdasmielinen,
Kuin laakson lilja valkoinen.
Hän kuvastin on kirkas
Taivaisen totuuden.

Tää taivaan totuus aina saa
Sieluunsa valon heijastaa;
Hän tutkii sanaa autuuden
Ja kätkee sydämmeensä sen.
Siks vaikka mailma pauhaakin,
Häll' ain' on rauha suloisin.
Tää neito, se on Maaria,
Kihlattu Josefin.

Taas kevät katsein lämpöisin
Käy tasangoille Jesreelin,
Taas Taaborvuoren rinnemaa
Vihreenä silmään seijastaa.
On kevääs, Kaanaa, ihana!
Mut vielä ihanampana
Sun hengenkevääs, Israel,
On kohta puhkeeva.

Tuon kevään kauvan varrotun
Ens säteet Maarian sieluhun
Nyt hohteen luo, kun lukee hän
Nää sanat kirjast' elämän:
»Kansalle kuolon varjon maan
Luo päivä kirkas paistetaan,
Ja sodan soihtu sammuu
Jo keihäät katkaistaan.

Ja kuninkaaksi Israelin
Taas nousee siemen Daavidin.
Immanuel sen nimi on.
Hän nostaa kansat valohon.«
Tää neitseän mieleen riemun toi,
Hän mietti: saavu kohta oi!
Mut oveltaan juur' silloin
Jo enkel-ääni soi:

»Oi terve, armoitettu sa,
Sun kanssasi on Jumala,
Sä vaimoin seass' siunatuin!«
Ja neitsyt mietti oudoksuin:
»Miks kumman tervehdyksen sain.«
Mut enkel jatkoi lohduttain:
»Oi älä pelkää, kuule
Mun ilmoitustan vain!

Sait Herralt' armon ihmeisen:
Sä tulet äidiks Jeesuksen,
Jok' istuimelle Daavidin
Käy kuninkaana Jaakobin;
Ja valtansa on rajaton,
Hän Ylimmäisen poika on.«
Hän vastas: »eikö lie se
Neitseelle mahdoton!«

Mut enkel eelleen ilmoittaa:
»Sun Herran Henki varjoaa.
Siks Pyhä, min tuot mailmaan,
Junalan pojaks kutsutaan.
Myös Elisabet lankosi
Viel' äidin ilon tuntevi.
Niin Herra mahdolliseks
Saa mahdottomatki.«

Alistuin Herran päätöksiin
Taas Maaria lausui: »käyköön niin!
Mä olen Herran piikanen.«
Niin enkel jätti neitsyen.
Ja Maaria yksin jäätyään
Jumalaa alkoi kiittämään,
Mi pelkääväisiänsä
Ei heitä häpeään.

Keisarin käsky.

Augustus, Rooman keisari,
Näin kansoillensa määräsi:
»Nyt korkeat ja halvat maan
Kaikk' käykää veron laskentaan!«
Jo airut Juudaassakin kulki,
Tuon keisar-käskyn huutain julki.

Tää käsky itsevaltiaan
Se asukkaille Juudaanmaan
Sydämmiin raskaan painon toi.
Mut mitä heikot suurten voi!
Kyll' auttaja ois ollut yksi,
Mut se oli tullut hyljätyksi.

Käy airut Natzareettihin.
Jo käskyn kuuli Joosefkin.
Hän murhemielin suruissaan
Luo katseen hellän Maariaan;
»Meill' on«, hän lausuu vakavasti,
»Nyt matka Betlehemiin asti.

Oi kuinka raukka kestätkään
Sä vaivat matkan pitkän tään!
Tie huono on ja rankkaa sää
Ja kansaa liikkeell' ilkeää.
On monta vaaraa, monta huolta.
Ja kuka katsoo köyhän puolta?»

Mut Maaria lausui lohduttain:
»Kun Herraan turvaudumme vain,
Hän tiellä meitä vartioi.
Hän heikon vahvaks tehdä voi.
Hän kilpi varmin vaaraa vastaan,
Ei Herra hyvä hylkää lastaan.

Hän joka pienet linnutkin
Ravitsee riistoin runsahin,
Hän lapsensakko heittää vois!
Ei! ei hän silloin Herra ois.
Hän hoitaa köyhän kulkijamen.«
Hartaana Joosef lausui: »amen.«

Matka Betlehemiin.

Jo kaikkiall' on kansaa tiellä
Se veronlaskuun heitä vie.
Kaks väsyneenä astuu siellä.
Oi keitä hekin raukat lie?
He kaukaa on ja monet vaivat
Varmaankin tiellä kestää saivat.

Sai kestää tuulta, sadesäitä
Ja pakkasia talviyön
Ja ihmisiä itsekkäitä
Ja ilkeyttä konnantyön
Ja paljon muuta kärsimistä.
Oi keitä olette ja mistä?

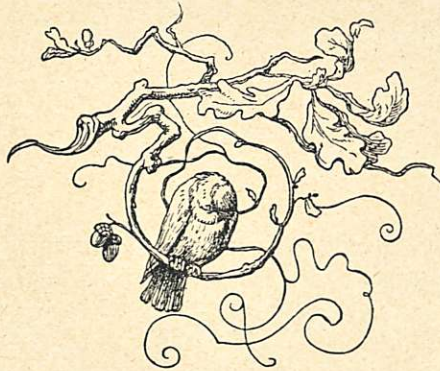
Oi Joosef Maarian kanssa siellä
Nyt Betlehemiin matkustaa.
Mitenkä kestää voitte tiellä?
»Meit' itse Herra paimentaa.
Hän vaarain tullen meille takaa:
Sun auttajas ei torku, makaa.«

Nyt lähestyy he illan tullen
Jo matkan määrää vihdoin.
»Oi Betlehem, oi terve sullen,
Sä synnyinkoti Daavidin!«
Näin Maaria lausui hartahasti.
Mut Joosef miettii vakavasti:

»On kansaa koossa kaikkialta.
Miss' saamme yömmе viettäа tään?
Varmaankin kansalt' alemmalta
Nyt vastaanotto kielletään.«
Mut Maaria vastas: »meill' on siellä
Yks serkku, Ruufi, hän ei kiellä.«

»Me joutusammin rientäkäämme,
Yön varjot kohta peittää maan.
Niin porttein taa me yöhön jäämme.«
»Ei, ei, ma uuvun kokonaan
Tien jäässä jalka luiskahtaapi.«
Nyt Joosef häntä taluttaapi.

Ei Herra heitä vaivain alle
Omaansa koskaan uupumaan.
Suo vahvan turvaks heikommalle,
Kun taluttajaa tarvitaan.
Tää Herran sana ain' on vakaa:
»Sun auttajas ei torqu, makaa.«

Asunto Betlehemissä.

n myöhä jo, kun vihdoinkin
 He saavuttavat kaupungin.
 Mut vielä siellä sittenkin
 On hyörinää, jos katsoo minne.
 Yks rientää tänne, toinen sinne.
 Yks kulkee jalan, toinen ajaa.
 Yks kysyy ruokaa, toinen majaa.
 Yks tulee, toinen juoksee pois,
 Yön selkään kukaan jääd' ei sois.
 He kahden etsii Ruufiaan,
 »Oi terve veli«, »terve vaan.«
 »Yömajaa ehkä teillä saan;

Olemme aivan väsyneitä,
 Ja kukaan muu ei tunne meitä.«
 Isäntä vastas sukkelasti:
 »Jo miltei maasta kattoon asti
 Jokainen loukko, joka sija
 On meillä täynnä vierahia.
 Juur' saapui seura ylhäinen
 Yöks täytyy tietyst' ottaa sen.
 Siks tällä kertaa en mä vois
 Teit' auttaa«, niin hän riensi pois.
 Jo vaimonsakkin heidät näkee.
 »Mist' olette ja mitä väkee?«

Sai vastuun: »hartain pyyntön' ois
Jos jonkun sopen saada vois . . .«
»Pois meiltä», nainen tiuskasi
»On paljon vaivaa semmoisista
Ja palkaks saa vaan moittimista.«
Niin oven kiinni paiskasi.

Maaria huokas: »todell' on
Tää maailma kova, armoton.
Mä uuvun, Herra laupias,
Meit' ota armosuojahas!
Jo saapuu, luulen, hetkikin,
Tuo ilmoittama enkelin.«

Pihalta piikatyttönen
Luo Maarian riensi lausuen:
»Jo myöhäist' on ja rankkaa sää
Ja teitä, huomaan, näännyttää.
Mut tulkaa; täällä talli ois,
Yön ehkä siellä viettää vois.
On sekin kyllä vaikeaa,
Mut parempaakaan nyt ei saa.«
Ja Joosef kiitti: »kyllä me
Oi lapsi rakas, tyydymme.«
Ja Maaria lisäs: »Herra hyvä
Palkitkoon laupeuden työs,
Armonsa olkoon enentyvä
Ja elos siunatkoon hän myös!«

Kristuksen syntymä.

Kristuksen syntymä.

Gabriel ihmetiedot toi.
Nyt toteentui ne, kiitos oi!
Nyt Israelin neitonen
On äiti Herran Kristuksen.

Siks taivahassa riemuitaan,
Iloaan laulaa hurskaat maan,
Kun sana Isäss' elänyt
On lihaks, vereks tullut nyt.

Nyt maan ja taivaan kuningas,
Oi neitsyt, lepää rinnoillas.
Ken kaikki pitää voimassaan,
Hän pannaan seimeen nukkumaan.

Hän, taivaan valkeus, aamunkoi,
Maan päälle kirkkaan päivän toi.
Hän päättää, kansa, pitkän yös.
Meit' tekee valon lapsiks myös.

Isänsä luota lähtenyt,
Tääll' oltuaan, taas siell' on nyt.
Toi tiedon maahan murheiseen,
Ett' tie on avoin autuuteen.

Hän köyhäks tuli, että me
Rikkaiksi tulla voisimme,
Rikkaiksi aarteist' autuuden
Ja puhtaiks syystä syntien.

Siks soikoon: »kiitos Jeesuksen!«
Nyt suusta lunastettujen.
Oi riemuitse jo kaikki maa,
Kun Jeesus näin sua rakastaa!

Paimenet laitumella.

Jo nukkuu Betlehem. On yö,
 Jo taukos touhu, sammui työ
 Ja tulet kaupungista.
 Ei matkamiestä tiellä näy,
 Yövärtija vaan hiljaa käy,
 Ja kuu luo kalvaan valon
 Yöpilvein halkeamista.

Mut tuolla helmass' salomaan
 Paimenet istuu murheissaan.
 Mi painaa miesten mieltä?
 »Voi, voi«, nuor' Juuda huokailee,
 »Voi milloin päivä koittanee,
 Ja Jahve esteet poistaa
 Kansamme onnen tieltä?

Surusta sydän halkeaa,
 Kun sorto, valhe vallan saa
 Ja maata vääryys ohjaa.
 Kuin lauma ilman paimenta,
 Kuin vanhus vailla tukea,
 Niin Israel nyt tietään
 Käy ilman pontta, pohjaa.«

»Et syyttä sure poikani«,
 Näin Asser-vanhus huokasi,
 »On totta aika paha.
 Nyt kansan tavat turmeltu,
 On hurskautta täynnä suu,
 Mut sydän: sille kallein
 On kunnia ja raha.

Ja veljesviha, puolueet
On Herran kansan pirstoneet
Ja ratkoneet sen saumat:
Gaad katsoo katein Jooseppiin,
Daan halveksien Naftaliin,
Niin Herran pyhää sijaa
Saastuttaa villit laumat.«

»Pois raskas alakuloisuus
Pois epätoivo, toimettuus«,
Näin virkkoi Zaadok heille,
»Pian rauha saadaan, loppuu yö,
Gaad veljelleen taas kättä lyö,
Daan Naftalia halaa:
Uus päivä koittaa meille.

Milloinka, lausut epäillen.
Kun Jahve hyvän paimenen
Tuon ennustetun suopi,
Mi nousee juurest' Daavidin
Ja Juudaan Betlehemihin
Mi ilmestyy, hän kansan
Hajonneen yhteen tuopi.

Ja kohta, sanat kuuluu niin,
Hän tulee Herran temppeleihin,
Tuo ilon tullessansa.
Hän Leevin pojat puhdistaa,
Lain kansan mieleen kirjoittaa.
Niin kunniaan käy Israel
Johdossa valtikkansa.

Tuot' aikaa aina ikävöin,
Kun laumain luona tähtiöin
Mä valvon, usein silloin
Ma lausun: jos jo joutuis hän
Valoksi yömmen synkeän
Ja oppaaks eksyneille!
Oi milloin saavut, milloin!«

Enkelien ilmestys paimenille.

Enkelien ilmestys paimenille.

Juur' silloin valkeus leimahti,
Se heloitti kuin kristalli,
Kuin pilvi sees, kuin aamun koi.
Yön synkeän se päiväks loi.

Mut kirkkautta Jumalan
Ei kestä silmä kuolevan:
Peloissaan huutain: »oi nyt on
Jo tullut hetki tuomion«,
He kaatui maahan kalveten,
Tuskasta sydän vaipuen.

Mut katso, valomerestä
Käy enkel' heidän eteensä.
Sen sanat selvät, suloiset
Taas tointumaan sai paimenet:
»Ei syytä ole pelkohon,
Nyt itkun aika lopuss' on.
Mä ilon teille ilmoitan,
Iloista ilon suurimman,
Jok' osaks tulee kaikkien.
Nyt Vapahtajan Kristuksen
Tää yö on tuonut maailmaan.
Jo nouskaa, käykää katsomaan!
Hän syntyi Betlehemissä,
Ja tää on teillä merkinä:

Hän makaa kapaloittuna
Seimessä olkivuoteella.«

Näin puhuteltuansa heitä
Koht' ilma täynn' on enkeleitä,
Kuin kultapilvet leijailen
Sylissä aamun koittehen.
Ja halki öisen avaruuden
Helähti sävel virren uuden.
Ja läpi laulun sointuisen
Nää sanat kaikui toistuen:
»Jumalan olkoon kunnia
Ylhäällä korkeudessa
Ja maassa rauha, sovinto
Ja ihmisille suosio!«

Niin taas he nousee ylöspäin;
Jo sammuu valo vähittäin
Ja laulu heikkoon hyminään,
Ja koht' ei kuulu sitäkään.
Yks tähti vaan jää tuikkimaan.
Niin varjot yön taas peittää maan.
Mut paimenill' on päivä,
On päivä sieluissaan.

Paimenet rientävät Betlehemiin.

Ylös paimenet hyppäs riemuiten,
 Elon toivoa mielet tulvillaan.
 Pois murhe on äänestä Juudaksen;
 Ei huokaile Asser-vanhuskaan;
 Vakavaisna vain Zaadok seisoo,
 Pyhä hartaus kasvoillaan.

»Tämä tottako on tai unta vain«,
 Ihastuksin he huutaa toisilleen.
 »Minä selke'in silmin katsoa sain
 Vilahdukselta taivaan kirkkauteen«,
 Näin kertovi nuori Juuda
 Näkemistänsä veljilleen.

»Minä enkelin kirkkaat kasvot näin,
 Kuin rubiinit loisti silmänsä,
 Ja kun hän lennähti meihin päin,
 Valon säkenet säihkyi siivistä;
 Lumivalkoisna vaatteet hohti.
 Voi taivahan ihmeitä!«

»Ja ihanast' enkeli-laulut soi«,
 Näin puhkesi Asser puheeseen,
 »Sitä unhoittaa en koskaan voi
 Enkä sanoja löydä sen kertomiseen.
 Syvät äänet ja korkeat yhtyi
 Siinä sointuhun taivaalliseen.«

Vaka Zaadok hartaana kertovi:
»Ei kansaansa Herra hyljännyt,
Mitä profeetat muinoin ennusti,
Tänä yönä se nyt on täyttynyt.
Vesa Jessen juuresta nousi,
Joka korjaa hyljätyt.

Mut aika ei nyt ole puheisiin,
Sitä tervehtimään nyt käykäämme.«
»Niin, käykäämme Daavidin kaupunkiin
Hänet siellä me seimessä löydämme.«
Näin kaikki he iloisna huusi
Ja lähtivät matkalle.

Ja kiirein he rientävät oikotein,
Yli kivien, kuljujen peljättävään,
Ilomielin ja sydämmin innostunein,
Nuor' Juuda edellä ennättäin.
Niin käyvät he toivoa täynnä
Nyt Betlehemää päin.

Paimenten rukous.

Paimenten rukous.

Daavid jo hengess' iloitsi,
Kun kaukaa näki ajan tään.
Oi kuinka paljon suurempi
Syy meill' on Herraa kiittämään,
Kun ennustetun Messiaamme
Nyt kehdotsansa nähdä saamme!«

Ja Juuda jatkoi iloissaan:
»Oi kuningas, sua tervehdin,
Kun tulit lankeemuksestaan
Taas korottamaan Israelin.
Se huokaa vieraan vitsan alla,
Sä kruunaat taas sen kunnialla.»

Näin Zaadok mietti kulkeissaan.
Jo Juuda lausui: »tässä lie
Nyt synnyinsija Messiaan.«
Ja toverinsa talliin vie.
Huonolta maja näyttää meistä,
Se taivaalta nyt tuntuu heistä.»

Niin valtaan nousee Israel
Kuin muinoin johdoss' Daavidin.
Pian täytä työ, Immanuel,
Sua vartoo huone Jaakobin!
Sult' avun hätäämme nyt saamme,
Oi kiitos, kallis kuninkaamme!«

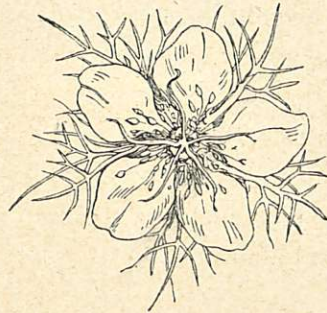
Ja Asser lausui: »kiitos nyt
Sinulle Herra taivahan,
Kun omias oot etsinyt,
Lähetän avun vaivahan,
Kun muistit valan, jonkas vanhoit
Ja liiton, minkäs isill' annoit.»

Ja Zaadok kyynel silmissään
Näin lausui: »kiitän, tervehdin,
Kun tulit tänne kärsimään
Ja pelastamaan meidätkin.
Ja lohdutusta tuomaan taivaan
Sydänten tuskaan, synnin vaivaan.»

Ja kiitos sulle, pienoinen,
Sä ylimmäisen profeetta,
Sä käännät kansan sydämen
Pyhyyteen kuolon polvuilta
Ja ojennat ja ohjaat meitä
Taas kulkemahan rauhan teitä.«

Käy kärsimysten kautta ties,
Jo siihen viittaa vuoteskin;
Sä olet tuskain,kipuin mies,
Mä että terveeks tulisin.
Mut väkevitten kanssa kerran
Sä saaliin jaat, oi kiitos Herran!«

Ja kaikki lauloi: »kiittäkää
Nyt Jehovaa, hän hyvä on;
Hän köyhät tomust' ylentää
Ja omansa vie voittohon;
Iloiten, kansa, hälle kannan
Nyt kiitos-uhris, hoosianna!«

Paimenten ilosanoma.

i Siion, kuinka ihanat
 On jalat armon saarnaajain,
 Kun vuorillas he liikkuvat,
 Autuutta, rauhaa julistain!

Profeetta muinoin lausui näin.
 Tää paimenissa täyttyi nyt,
 Kun kulkevat he tervehtäin:
 »Oi nyt on Kristus syntynyt!«

Oi sana kallis autuuden,
 Mi kaikuu heidän huuliltaan!
 Kuin haju myrran, narduksen,
 Se täyttää sielut sulollaan.

Mit' ei oo korvat kuulleet,
 Ei tullut ihmissydämmeen,
 Sen julistaa sai paimenet:
 »Tie avoinna on taivaaseen.«

Heit' ilkkui moni pilkaten:
 »Te taivaass' ootte käyneet kai.«
 Mut autuas, jok' uskoi sen;
 Hän Herran ihmeet nähdä sai.

Niin moneen majaan pimeään
 Taas valoansa taivas loi.
 Sai toivon siellä syttymään,
 Miss' ennen kurjuus vaikeroi.

Ja kiroomana ihmisten
Ken tietään astui yksinään,
Taas valo nous sen otsallen
Ja kosto sammui silmistään.

Ken murheen maasta kaihoksuin
Loi katseen taivaan riemuihin,
Sen sielu virkos eloon, kuin
Ois juonut virrast' Eedenin.

Oi Siion, kuinka ihanat
On jalat armon saarnaajain,
Kun vuorillas he liikkuvat,
Autuutta, rauhaa julistain!

Tietäjät ja tähti.

aiheista käymme kertomaan
Nyt kolmen hurskaan kuninkaan.
He itämailla hallitsi
Maitansa voimallisesti.
Melkior Babyloonian
Ja Kasparill' on Maurein maa,
Taas Baltasaari-ruhtinas
On kuulun Saaban kuningas.
Mut loisto, maine maallinen
On heistä tyhjän arvoinen:
Heill' ainoana ilona
On Herran teitä tutkia.
Totuuden jano harras tää

Muistuttaa päärlyin etsijää,
Jok' kalliin päärlyn löytäen,
Muut myi, ett' ostaa voisi sen.
Luo Melkiorin Baabeliin
On toiset tulleet vieraisiin;
Ei hekumassa iloitakseen,
Ei etsiäkseen huvitusta,
Vaan yhdess' siellä tutkiakseen
Elämän syvää arvoitusta.
He pyrki elon oleeseen
Ja ijäisyyden syvyyteen
Öin tähtitarhaa tarkastain,
Seuraten teitä planeettain.

Niin tutkivat taas yöllä kerran
 Tuot' ihmekirjaa suurta Herran.
 Ja tähtäilit sen kirjaimiin
 Outoihin, salaperäisiin.
 Mut Melkior miettii hiljaisna
 Muinaisen ajan viisasta.
 Jo nostaa silmät vaipuneet
 Ja lausuu: »Oomme löytäneet
 Totuuden monta kultajyvää,
 Mut löydämmekö milloinkaan
 Lähdettä viisauden syvää,
 Jost' olemus on alkuaan.
 Niin Jumala? Oi, tuskin nään
 Mä hänen vaatteen liepeitään.«
 »Katso!« huus Kaspar ihastuin,
 »Mi tähti tuolta nouseekaan?
 Se välkkyy, hehkuu, loistaa kuin
 Timanttikruunu kuninkaan.
 Ja väriltään kuin taivaan kaari,
 Muut tähdet saattaa hämärään.«
 Myös Melkior ja Baltasaari
 On oudoissaan ja ihmeissään.

Mut katsoin tähteä ihmeellistä
 Käy sielun läpi aavistus:
 »Tuon valon kautta sydämmistä
 Yö hälventyy ja hairahdus.«

»Niin«, lausui Melkior, »nyt näyttää
 Jo päästyks määrään etsintäin.
 Nyt Korkein kirjoituksen täyttää,
 Mi viisaan kirjass' kuuluu näin:
 Tahdosta itse taivaan Herran
 Juudassa nousee valta kerran,
 Min totuus hoitaa valtikkaa.
 On autuas, ken alleen taipuu,
 Ken vastustaa, se sortuu, vaipuu.
 Sen synnyn tähti ilmoittaa.
 Niin, ystävät, nyt joutukaamme
 Kuningas-lasta katsomaan,
 Niin että suosionsa saamme
 Ja levon sieluun janoovaan.
 Oi kiitos, Herra, joka meitä
 Näin johdat autuaita teitä.«

»Niin, matkaan«, kaikki huudahtaa.
 Hellästi tähti vilkuttaa,
 Valoan luoden lempeää,
 Kuin viittais: nouskaa, lähtekää!
 Tuo valo saattaa sydämmeen
 Taas toivon tulen valloilleen.
 Jo kauan kesti valitus
 Ja murheen ahjoss' sydän suli.
 Nyt sana: »tulkoon valkeus!
 Taas toteutui ja valkeus tuli.

Tietäjät Jerusalemissa.

Herodes valtamieliseen
Hovissaan juuri atrioi.
Sai viini tunteet tulvilleen,
Imarrus kaikkein suusta soi.
Juur' silloin saliin loistoisaan
Kuuluupi melu ulkoa.

»Käy, käskyläinen, katsomaan,
Mit' on se outo pauhina.«
Jo saapui se: »oi kuningas,
Siell' kolme miestä korkeaa,
Kullakin kruunu loistokas,
Seuroineen linnaan ratsastaa.«
Herodes viittaa: »airut, käy,
Ne lausu vieraiks kuninkaan,

Jos epäiltävää heiss' ei näy.«
Niin saapui viisaat itämaan.
He astuu Heroodeksen luo
Ja sanoin, tavoin ylhäisin
He tervehdykset saa ja suo.
He lausuu syyn jo matkaankin:
»Ratsunme meitä kaukaa kantaa
Kunnailta vanhan Kaldean
Luo sen, min käteen Korkein antaa
Juudaan ja maailman valtikan.
Tuo ruhtinas, tuo jalo, suuri
— Sen tähti meidät tänne tuo —
Hän täällä syntynyt on juuri.
Me päästä pyydämme sen luo.«

Herodes suuttuu, säikähtääkin:
»Tuo juttunne on mahdotoin.
Ken kuningas on, se siks jääkin,
Mä huolen siitä pitää voin.
Mut ohjeeks teille etsinnässä
Mä hankin tarkat tiedot tässä.«

Jo saapunut on myöhä ilta,
Mut Herodes on valveillaan.
Hän kokoo papit kaupungilta
Ja kysyy heidän neuvojaan.
Ne vastuun antaa kuninkaalle:
»Näin pyhä kirja ennustaa:
Käy Betlehemiin Juudaan maalle,
Sielt' Israel hallitsijan saa.«

Herodes tuskin aamuun asti
Voi odottaa, kun kutsutti
Jo tietäjät ja kavalasti
Heilt' tarkoin kaikki tutkaili:
Mitenkä ilmestyi se tähti,
Ja milloinka he huomasi sen
Ja milloinka he matkaan lähti.
Ja saatuaan ne selvillen,
Hän lausui: »Betlehemiin nyt
Te menkää; siell' on syntynyt
Tuo lapsi ruhtinaallinen.
Kun löydätte sen, tulkaa tänne
Taas ilmoittamaan näkemänne,
Mä että myös sen nähdä saisin
Ja kunnioittain kumartaisin.«

Tietäjät matkalla Betlehemiin.

Taas Jerusalem taakse jää,
Viisasten toivon määrämpää.
He ilomielin matkan vaivat
Kärseivät sinne tullessaan,
Sen pettyneinä jättää saivat
Ja murhe raskas rinnassaan.
Tuo tähti, joka sinne johti,
Oi sitäkään ei enää näy!
Raskaasti Betlehemiä kohti

Siks murhekulkue nyt käy.
Mut autuas, ken murheen tieltä
Luo katseen ylös taivaaseen!
Autuuden valo koittaa sieltä
Sen sumestuvaan sydämmeen.
Ei Herra hyvä lastaan jätä,
Vaan on sen luona tuskassa.
Siks lausuu laps, kun uhkaa hätä:
»Apuni tulee Herralta.«

Jo pimeyteen peittyä maa,
Yö synkkä viisaat saavuttaa.
Ja oudot tiest' ei tiedä, ei,
He hapuilee kuin sokeat.
Jo Jerusalem toiveet vei,
Korpeenko itse hukkuvat!
Mut Herran puoleen hartahasti
He silloin huusi hädissään:
»Sä johdit meitä tänne asti,
Oi älä hylkää vieläkään!
Kädellä ohjaa eksyneitä,
Yön vaaroista ne suojaas vie!
Oi johda meitä, johda meitä
Ja valittus luo näytä tie!«

Ja katso, pilven halkeamasta
Valonsa kirkas tähti loi,
Tuo tähti, joka Kaldeasta
Jo Juudaan maalle heidät toi.
Voi kuinka sydän riemahtaa,
Kun silmä tähden nähdä saa!
On kaunis, kirkas valo sen,
Kirkkaampi mieli viisasten.
Se pilven läpi kimeltäin
Käy eellä Betlehemiin päin,
He seuraa siihen tähdäten.

Niin, heitä johtaa tähti tuo
Nyt ihanimman tähden luo.

Tietäjän rukous.

uor' äiti elää onnessaan,
Ihailleen armast' aarrettaan,
Suloista Jeesus-lastaa.
»Oi kallis kullan kukkaseni,
Mun iloni, mun autuuteni,
Annettu taivahasta!«

Ken autuutt' arvaa Maarian!
Silmänsä ilost' taivahan
Niin loistaa lempeästi.
Hän mietiskelee Herran teitä,
Jok' armollansa etsi heitä
Niin ihmeteltävästi.

Kuin lähde keskell' erämaan
Tää perhe on; siks saapuissaan
Tuns viisaat rauhaa siellä.
He tuns kuin Herra läsnä oisi
Ja armokatseen heihin loisi.
Niin, Herra onkin siellä.

He iloitsee ja ihastuu;
Polvilleen maahan laskeuu,
Rukoillen hartahasti:
»Oi kiitos sulle, Jumalamme,
Kun autoit meitä matkallamme
Ja johdit määrään asti!

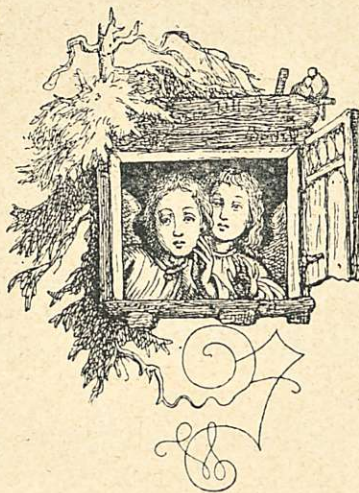
Ja kiitos sulle, pienoinen,
Sä ilmituoja totuuden,
Sä lähettämä taivaan!
Sun kauttas, kallis kuninkaamme,
Me rauhan rakkaan maailmaan saamme,
Iloa elon vaivaan.

Meit' armoihis sä ota myös,
Kun alat täällä suuren työs
Ja perustat sun valtas!
Me kaiken sulle luovutamme,
Myös kaiken hyvän odotamme
Sun valon valtikaltas.«

Ja merkiks alammaisuuden
He lahjojaan toi hänellen
Nyt kuninkaallisia,
Toi kultaa, myrraa, suitsutusta,
Toi uskon pyhää rukousta,
Aarteita kalleimpia.

Näin palveltuaan Kristusta,
Taas aikoivat he palata
Luo Heroodeksen julman.
Sen Herra unen kautta esti,
Niin pelastaen armoisesti
Nuot viisaat suusta surman.

He itämaille palas niin
Taas koteihinsa kaukaisiin,
Nyt tähtäämättä tähteen.
Nyt kirkkain tähti heille loistaa,
Mi synnin, yön ja kuolon poistaa.
He autuuden löys lähteen.

Seimen luokse.

Te juhlanjoukot, kertokaa,
Mihinkä nyt on tie!
Niin iloiseks mi mielen saa?
Mik' ihme teillä lie?

Käy isät äidit lapsineen
Iloiten eteenpäin.
Mi kumma kaikki jalkeilleen
Sai talviyössä näin!

On vanha juur' kuin nuori ois,
Kuin terve, sairas käy;
On murhepuvut pantu pois,
Ei huolta kuulu, näy.«

»No kaupungista Daavidin
Käy viestit autuaat.
Siks liity joukkoon sinäkin,
Kyll' iloon syytä saat!

Taivaalle kirkas valkeus
Tän' yönä noussut on.
Siit' alkuisin tää ihastus,
Siks maata mahdoton.

Se Messiaan on aamukoi.
Hän saapui armoineen,
Jok' anteeks synnit antaa voi,
Syyt syöksee syvyyteen.

Taas taivas avoin on, taas saa
Vapaasti nimittää
Isäkseen Herraa Jumalaa.
Syy riemuimme on tää.

Yö kylmä, tuuli kalseaa!
No pien' on este tuo.
Siks nuor' ja vanha kiiruhtaa
Jeesuksen seimen luo.«

»Oi kansa, autuas on ties!
Vie minut muassais!
Ken tiesi köyhä matkamies
Myös ilonsyytä sais.

Kun tieni itse valitsen,
Ain' tuska tuntoon jää.
Täst' alkain tietä kulkenen
Siks Herran säätämää.«

Jälkeen veronlaskemuksen.

Jälkeen veronlaskemuksen.

Jo päättyi veronlaskemus,
Min määräs keisar' Augustus.
Ja kaupungista Daavidin
Kiiruhtaa kukin kotihin.

Tiet, polut täynn' on matkaajia
Ja vaunuja ja hevoisia.

Tuoll' ajaa rikas ratsahin,
Tuoss' astuu köyhät jalkaisin,
Ylhäinen istuu vaunuissaan.

Mut kuinka vainkin kuljetaan,
On sama kaikkein matkan pää:
He kotiin, kotiin kiirehtää.

Niin, kotiin rauhaan rakkaaseen,
Omaansa hellään keskuuteen.

Nyt tiekin taas on keveempää,
On vastamaakin myötäisää.

»Hyvästi, täss' on meidän tie!«
»Hyvästi«, »muisto mukaas vie!«
»Hyvästi«, »haltuun Jumalan!«
»Hyvästi«, »toivon muistavan!«

Yks seikka vaan ei rauhaa suo.
Se kertomus on kumma tuo,
Mi suust' on suuhun kierrellyt,

Ett' oisi Kristus syntynyt.
Se saattaa miehet miettimään,
Sit' uskotaan, sit' epäillään.

»Mist' olet sinä kuullut sen?«
»Mä kuulin suusta paimenten,
He enkeliltä tiedon sai.«

»Tuo puhe valhetta on kai,
Kun ylhäiset ja viisahat
Ne kaikki sille nauravat.«

»Niin nauroivat he muinoisin
Profeetta Jeremiiakin.«
Näin kotitiellä jutellaan

Nyt syntymästä Messiaan.
Ja ihmeellinen seikka tää
Ei huomaamatta keltään jää.

Tään tiedon kukin kotiin vei,
Vei lahjan, tahtoi taikka ei.

Oi kallis lahja, jospa sen
Vaan vastaan ottais jokainen!

He oli Betlehemiss' siellä
Nyt tulleet kirjaan keisarin.
Ken uskois tään, hän pääsis vielä
Nyt Jumalankin kirjoihin.

Joosefin uni.

eroodes raivoo kiukuissansa,
Kun juonens' joutui häpeään,
Kun viisaat pääsi verkostansa.
Nyt murhaa hautoo mielessään.

Mut ken on Herran siipein alla
Ja ketä Korkein vartioi,
Hän turvassa on kaikkialla,
Ei mailma hälle mitään voi.

Siks raivoo vain ja mieti murhaa,
Sä vanha julma murhamies!
Jumala näyttää, ett' on turhaa
Sun kaikki juones, työs ja ties.

Niin Herra itse Jeesus-lasta
Myös vaaroista nyt varjeli.
Siks enkelinsä taivahasta
Hän Joosefin luo lähetti.

Se uness' sanoi Joosefille:
»Nous, ota äiti lapsineen!
Pakene Niilin rantamille!
Näin vältät aikeet Heroodeen.

Hän lapsen verta janoaapi
Ja väijyy hänen henkeään.«
Unestaan Joosef kavahtaapi,
Käy näkyänsä miettimään.

Jo nous, jo riens ja juhdan osti
Ja matkaan kaikki valmisti
Ja rakkaansa sen selkään nosti
Ja sydän-yöhön katosi.

Näin julma mailma häijyydellään
Etseili surmaa lapsellen,
Mut laps' on syliss' äidin hellän
Ja syliss' Isän taivaisen.

Pako Egyptiin.

iin sydän-yössä hiljalleen
He rientää maahan vieraaseen,
Maanpakoon vieden lasta.

Voi lapsi, liian aikaisin
Sun kärsimykses alkoikin!
Mit' onkaan eessäs vasta!

Jo valmistettiin tuloas
Vuostuhannet, ett' tullessas
Kaikk' odottais kuin ylkää.
Kun tulet, kansas onneton
Sun karkoittaa maanpakohon
Ja autuutensa hylkää.

Mut hurskaan osa ain' on tää.
Tiet' ohdakkeitten peittämää
Sen käydä täytyy täällä.
Siks ken on hurskain, puhtahin,
Sen tie on vaikein, tukanin,
Ja raskain ies sen päällä.

Ei Herra sentään nääntyvän
Sen suo, sill' enkeleilleen hän
Hänestä käskyn antaa.
Sua, matkaseura pienoinen,
Myös seuraa joukko taivainen
Ja käsillänsä kantaa.

Ne sulkee metsän petoin suut,
Ne poistaa tieltä vaarat muut
Ja yössä suovat suojaa.
Jo kohta koittaa päivän koi,
Jo lintuin aamulaulut soi,
Ja luodut kiittää Luojaa.

Myös äänet hurskaan matkueen
Nyt hartaast' yhtyy kiitokseen
Maan vieraan rannikolla,
Nimeä Herran ylistäin
Ja rukoillen, ett' eeskinpäin
Sais siipeins' suojass' olla.

* * *

Tee armon Henki meissä työs,
Ett' osaisimme kiittää myös
Me Herraa laupiasta.
Ja saata meitä tuntemaan
Ja rakastamaan, seuraamaan
Suloista Jeesus-lastia!

Kristuksen syntymä.

(Siv. 13.)

Gaab --- ri --- el ih --- me --- tie --- dot toi. Nyt to --- teen --- tui ne, kii --- tos

oi! Nyt Is --- ra --- e --- lin nei --- to --- nen On äi --- ti Her --- ran Kris --- tuk --- sen.

From last. May 2.

